

РЕШЕНИЕ

№ 3891

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 182 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разглежда докладваното от Гражданско дело № 20221110112963 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от Гражданския процесуален кодекс.

Предявени са искове от С. С. Х. срещу по чл. 71, ал. 1, т. 1 и 3 ЗЗДискр. и срещу Н. В. П. по чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр., съгласно изрично направеното уточнение в този смисъл от 18.04.2022 г.

Ищцата твърди, че трудовото ☐ правоотношение при ответника било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 106 КТ. Сочи се, че действително ищцата придобила и упражнила правото си на пенсия преди прекратяване на трудовото правоотношение със заповед № от 17.01.2022 г. Сочи се, че на нейно място било назначено друго лице, което също било пенсионер, поради което било налице по-неблагоприятно третиране по отношение на ищцата в сравнение с лица в сходно положение. Освен това на работа били оставени други пенсионери, а ищцата била освободена. Сочи се, че вследствие уволнението и неблагоприятното третиране ищцата преживяла стрес, била притеснена и огорчена. Сочи се, че уволнението е оспорено от ищцата по надлежния ред. Прави се искане да бъде установено нарушението, като този иск (чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр.) е предявен срещу ответника, съгласно изрично направеното уточнение в този смисъл (т. 1 от „доуточняваща искова молба“ от 18.04.2022 г.) Прави се и искане да бъдат осъдени двамата ответници – и Н. В. П. да заплатят на ищцата обезщетение в размер от 3 000 лв., частично от 7 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 11.03.2022 г. до окончателното плащане – чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр. (съгласно т. 2 от „доуточняваща искова молба“ от 18.04.2022 г.)

С изявление в открито съдебно заседание, проведено на 23.10.2023 г., от ищцата е оттеглено искането по чл. 71, ал. 1, т. 2 ЗЗДискр. – ответникът да възстанови положението отпреди нарушението.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците са подали отговори на исковата

молба, в които оспорват основателността на исковете. Сочи се, че на мястото на ищцата било назначено лице, което не е в пенсионна възраст – Сочи се, че е била учител в детската градина, който се пенсионира, и била назначена временно до явяването на лице, което е в работоспособна възраст. Сочи се, че не е налице нито злоупотреба с право, нито заобикаляне на закона при уволнението на ищцата. Прави се искане предявените искове да бъдат отхвърлени.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съгласно разпоредбите на 235 ГПК, установи следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно и субективно съединени искове с правна квалификация чл. 71, ал. 1, т. 1 и 3 ЗЗДискр.

Съгласно чл. 9 ЗЗДискр. в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

Следователно ищцата следва да докаже фактите, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация (т.е. трябва да докаже признака, въз основа на който е дискриминирана – в случая „възраст“ и „лично положение“; да докаже, че чрез уволнението е била поставена в по-неблагоприятно положение спрямо други служители на същата или сходна длъжност при ответника), в който случай по правилата на чл. 9 ЗЗДискр. доказателствената тежест се прехвърля у ответника, който следва при условията на пълно и главно доказване да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

По делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК са отделени като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответника и че договорът бил прекратен на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ със заповед № от 17.01.2022 г. Съобщено е на страните, че на съда е служебно известно обстоятелството, че ищцата е предявила искове по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ срещу работодателя, които са били предмет на разглеждане по гр.д. № 5045/2022 г. на Софийски районен съд.

С решение № 6242 от 10.06.2022 г. по гр.д. № 5045/2022 г. на Софийски районен съд, 144 състав, са отхвърлени предявените от С. С. Х. искове с правна квалификация по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ. Решението като необжалвано е влязло в сила на 7.06.2022 г.

По настоящото дело твърденията, от които ищцата извежда проявено спрямо нея дискриминационно отношение по признаци "възраст" и "лично положение", се състоят в това, че същата била уволнена със заповед № от 17.01.2022 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ, въпреки че на работа са били оставени други лица, които също са пенсионери, а освен това директорът на детската градина искал да назначи на работа друго лице, което било придобило право на пенсия, но било в близки отношения с директора П., и което било назначено на работа едни ден преди да бъде уволнена ищцата.

По делото са представени трудови договори на служителите ..., ведно с допълнително споразумение,,, ... – 2 бр., както и заповеди за прекратяване на трудовото правоотношение със – 2 бр.,,

По настоящото дело е приобщено гр.д. № 5045/2022 г. на СРС, 144 състав, по което е представен трудов договор от 20.02.2019 г., сключен между ищцата и и допълнително споразумение от 14.01.2020 г. към него.

От тези писмени доказателства се установява, че трудовото правоотношение между ищцата и ответника е възникнало през 2019 г. и първоначално трудовият договор е бил сключен по реда на чл. 68, ал. 1, т. 3 КТ – ищцата е била назначена на мястото на Впоследствие с допълнително споразумение от 14.01.2020 г. е било внесено изменение на трудовия договор, който е бил сключен за неопределено време.

Не е спорно, че към момента на сключване на трудовия договор ищцата е била придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което е било упражнено от нея.

По делото е представена заповедта от **17.01.2022 г.** за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата. Не е представено предизвестието за прекратяване на договора, но между страните не е спорно, че същото е връчено при условията на отказ на 17.12.2021 г., което се установява и от съдържанието на самата заповед за прекратяване на трудовото правоотношение – същата е издадена на основание чл. 258, чл. 259 ЗПУО, чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ и връчено предизвестие изх. № 30/17.12.2021 г.

От трудов договор № 7 от **11.10.2021 г.** се установява, че между ответника и ... е възникнало трудово правоотношение на основание чл. 68, ал. 1, т. 3 КТ за длъжността „учител“, като служителката е била назначена на мястото на Н. В. П..

Впоследствие с допълнително споразумение от **18.01.2022 г.** е внесено изменение в съдържанието на трудовото правоотношение, като е посочено, че трудовият договор се сключва за неопределено време.

Не е спорно по делото, че към момента на сключване и на двата трудови договора ... не е придобила и упражнила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Установява се, че същата е родена през 1989 г. и към момента на сключване на допълнителното споразумение има общ трудов стаж от 1 година и 11 месеца.

По делото е представена заповед от **14.10.2021 г.**, по силата на която е прекратено трудовото правоотношение между и на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ и във връзка с депозирана молба от 1.09.2021 г., която работодателят считал за предизвестие.

Впоследствие между и е сключен трудов договор ... от **15.12.2021 г.** на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 КТ за длъжността „старши учител“.

На **16.05.2022 г.** от ... е подадено заявление за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 16.06.2022 г. По този повод е издадена заповед № от 13.06.2022 г., с която на основание чл. 325, ал. 1 КТ е прекратено трудовото правоотношение между и ... , считано от 16.06.2022 г.

По делото не е спорно, че ... , към момента на сключване на трудовия договор от 15.12.2022 г., е придобила и упражнила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което е видно и от основанията за прекратяване на предходното ѝ трудово правоотношение със заповед от 14.10.2021 г.

Представен е и трудов договор ... от **29.09.2020 г.**, сключен между и ..., сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 КТ за неопределен срок за длъжност

„старши учител“. Установява се, че служителката Лозанова е родена през 1955 г., като по делото липсват данни относно придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от тази служителка, но между страните не е спорно, че същата е придобила и упражнила това си право.

Със заповед № от **29.07.2022 г.** е прекратено трудовото правоотношение между и на основание чл. 325, ал. 1 КТ и подадено заявление вх. № .../1.07.2022 г.

Представен е трудов договор ... от **19.08.2022 г.**, сключен на основание чл. 68, ал. 1, т. 3 КТ между ... и за длъжността „старши учител“ – служителката е назначена на мястото на ... и договорът е със срок до завръщането на последната.

Представен е и трудов договор от **10.11.2022 г.**, сключен на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 КТ между ... и със срок до 31.05.2023 г.

Установява се, че служителката ... е родена през 1957 г., като по делото липсват данни относно придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от тази служителка, но между страните не е спорно, че същата е придобила и упражнила това си право.

По делото не е спорно, че към момента на уволнението ищцата е следвало да поеме първа група в детската градина, като след нейното уволнение първа група е била поета от служителката, която и към момента е учител в тази група. Това обстоятелство се установява от показанията на свидетелите ... и

По повод конкретните твърдения в исковата молба, съдът намира следното:

Фактическият състав на дискриминацията включва белези на конкретното лице, които съответстват на някой от изчерпателно изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци, неблагоприятно третиране или нежелано поведение и причинна връзка между тях. В съдебната практика обаче не всяко неравно третиране представлява дискриминация, а само това, което се основава на поне един от посочените признаци. Когато по делото не е установено жалбоподателят да отговаря на такъв признак, който да го отличава от останалите лица, третирани по-благоприятно, не би могла да бъде установена причинна връзка между сочените в жалбата действия спрямо жалбоподателя и признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Съдът приема, че дори да са съществували, тези действия не представляват дискриминация по смисъла на закона.

В уточнението към исковата молба от 18.04.2022 г. ищцата е посочила, че счита, че е налице дискриминация по защитения признак „възраст“. В открито съдебно заседание и по повод повторни указания на съда уточнява, че дискриминацията е и по признак „лично положение“.

Съгласно чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Съгласно ал. 3 от същата разпоредба, непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако

разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

В случая ищцата се сравнява с други лица, които са в сходно с нея положение – учители в, като обаче по собствените ѝ твърдения по-голямата част от тези лица не се различават от нея по първия твърдян признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., а именно – **възраст**. По делото безспорно се установява, че в детската градина ответник съществува практика да се назначават лица, придобили и упражнили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, или както ищцата ги нарича – „пенсионери“. В по-голямата част от случаите тези лица се назначават със срочни трудови договори. Според свидетелските показания на свидетелите и, които съдят цени при условията на чл. 172 ГПК, доколкото и двете свидетелки са служители при ответника, в детската градина е честа практика да се наемат пенсионирани лица по срочни трудови договори, когато се налага.

Ищцата попада сред тази категория лица. Сред същата категория лица са и служителките, и, Самата ищца в исковата молба, а и с последователно поддържаната от нея теза в хода на делото, се сравнява с други служители, **носители на същия защитен признак – възраст**, като именно от тяхното оставане на служба се чувства дискриминирана (по-конкретно във връзка с назначението на служителката), което означава, че различното третиране (чрез издаването на заповедта за прекратяване на правоотношението) не е обусловено от защитения признак **възраст**, а от други причини.

В исковата молба се споменава назначаването на служителката при ответника работодател, без да се излагат конкретни прояви на пряка и непряка дискриминация, проявена към ищцата, в сравнение със служителката Установява се, че същата е била в трудово правоотношение с детската градина преди уволнението на ищцата, но е заемала длъжността „учител“ по срочно трудово правоотношение. Ден след прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата, служителката ... е сключила допълнително споразумение с работодателя, по силата на което трудовият договор между страните е сключен за неопределено време. Налага се извод, че именно служителката ..., а не служителката ..., е назначена на овакантеното от ищцата място.

И двамата ответници твърдят, че тази служителка е назначена на мястото на ищцата. От показанията на свидетелите, разпитани по делото, се установява, че има практика в детската градина първа група (ноторно известно е обстоятелството, че първа група в детската градина са най-малките деца, навършващи три години в годината на постъпването си в детската градина) да бъде водена от по-млад учител. В тази връзка са и показанията на свидетелите и, като данни в този смисъл се съдържат и в показанията на свидетелката Същата сочи още, че в детската градина няма първа група, в която да преподава „пенсионер“, а ищцата е трябвало да поеме именно първа група, която впоследствие поела служителката

От показанията на свидетелите следва изводът, че в детската градина съществува определена практика, която е привидно неутрална – първа група да бъде водена от по-млад учител, предвид малката възраст на децата, без това задължително да налага уволнението на друг учител или други негативни последици – но която би могла да доведе до по-неблагоприятно третиране по защитения признак „възраст“.

Установява се, че ищцата е третирана по-неблагоприятно от служителката, като по делото се съдържат достатъчно данни, че това е именно въз основа на защитения признак „възраст“ – по признание на работодателя и с оглед твърденията на свидетелите, ищцата е била уволнена, за да остане на работа по-младият учител, който да поеме водената от нея първа група.

Изключване на извода за непряка дискриминация изисква от една страна наличието на преследвана правомерна цел от разпоредбата по чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ и пропорционалност на средствата за постигането ѝ. Извод в този смисъл следва и от чл. 6, пар. 1 от Директива 2000/78/ЕО за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите, който гласи, че разлики в третирането на основание възраст не представлява дискриминация, ако в контекста на национално право, те са обективно и обосновано оправдани от законосъобразна цел, включително законосъобразна политика по заетостта, трудов пазар и цели на професионалното обучение и ако средствата за постигане на тази цел са подходящи и необходими, което се отнася и до условията за уволнение (чл. 6, пар. 1, б."а" от Директивата).

В случая самата ищца изтъква, че целта на въведеното с чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ основание за уволнение е именно **освобождаване на места на пазара на труда за по-млади служители и работници** (стр. 3 от исковата молба). Т.е. по твърдения на самата ищца въведената в КТ разпоредба принципно не е дискриминационна, като същата преследва легитимна цел. Това е и становището на съда.

При това положение съдът не намира, че фактът, че на мястото на ищцата е назначена служителката ..., е проява на дискриминация, въпреки че различното третиране се основава на защитен от закона признак. Установява се, че основанието, на което е уволнена ищцата, е израз на законодателна политика, която преследва легитимна цел, а същевременно въведената в детската градина практика да се съхранят правоотношенията с лицата в трудоспособна възраст е оправдана от гледна точка на поставената цел.

Както беше отбелязано, самата ищца **не твърди**, че проявената срещу нея дискриминация е въз основа на защитения признак „възраст“ при сравнение с лице в сходно положение (заемащо сходна длъжност при работодателя) –, Напротив, ищцата счита, че проявената към нея дискриминация е в сравнение с друго лице, което отговоря на същия защитен признак – **възраст** – Ето защо гореизложените съображения във връзка с оставането на работа на служителката съдът намери за необходимо да изложи с оглед пълнота на изложението и яснота на правните си изводи.

Именно тези противоречия в твърденията на ищцата дадоха повод на съда да укаже повторно необходимостта от уточняване на исковата □ молба с посочване на твърдения от нея защитен признак, по който счита, че е дискриминирана. В изпълнение на тези указания ищцата уточни, че счита, че е дискриминирана по признака „**лично положение**“.

За разлика от други посочени в закона защитени признаци, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието и обективно съдържание. Това налага за всеки случай установяване и доказване на значим, обективен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация.

В случая ищцата не изтъква конкретен белег, характерен за нея, въз основа на който счита, че към нея е била проявена дискриминация. В исковата молба се позовава на обстоятелството, че служителката ... е била „близка“ с тогавашния директор на детската градина – ответницата П., поради което същата е избрала да назначи именно служителката ... на длъжност, изпълнявана от ищцата, а да уволни самата ищца. Съдът намира тези твърдения за недоказани – действително служителката ... е назначена на работа два дни преди да ищцата да бъде връчено предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, но самата заповед за прекратяване е издадена на 17 януари 2021 г., като на следващия ден – 18.01.2021 г. на мястото на ищцата е назначена служителката

Както беше отбелязано по-горе, в тежест на ищцата при условията на пълно и главно доказване е да установи фактите, от които може да се направи предположение, че е налице дискриминация. В случая единствените събрани по делото доказателства относно личните отношения между ищцата и ответницата П. от една страна и ответницата П. и служителката ... от друга страна са свидетелските показания на трите разпитани по делото свидетелки.

Свидетелката ... твърди, че е „чувала“, че ответницата П. има лошо отношение към ищцата, без да уточнява откъде разполага с тази информация, която явно не е придобита от нея въз основа на лични наблюдения и възприятия. Същевременно свидетелката сочи, че в детската градина се знаело, че ищцата е била освободена от работа, за да бъде назначена служителката на нейно място. Това обстоятелство се признава от работодателя.

Свидетелката сочи, че ищцата не е конфликтна личност, а по нейни наблюдения с ответницата П. имали колегиални отношения. Твърди, че пред нея ищцата е казвала, че иска да напусне работа, тъй като в първа група било по-трудно.

Тези показания кореспондират и с показанията на свидетелката, която сочи, че е чувала как в разговор с други учители във фоайето на детската градина ищцата е казвала, че може би вече е време да напусне работа. Тази свидетелка сочи, че това е била и една от причините да бъде взето решението трудовият договор на ищцата да бъде прекратен.

По повод твърденията на процесуалния представител на ищцата, че свидетелката ... е дала различни показания по гр.д. № 5045/2023 г. на СРС, образувано по исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ, предявени от ищцата срещу детската градина, следва да се отбележи, че събрани по друго дело доказателства, и по-конкретно – свидетелски показания, които по правило следва да бъдат възприети непосредствено от съда – могат да бъдат ползвани само в изрично посочените от закона случаи – например в хипотезата на чл. 232, изр. 2 ГПК. В настоящия случай свидетелката ... е разпитана по делото и събирането на това доказателство е извършено от настоящия състав в условията на непосредственост, поради което е недопустимо да се обсъждат показания, събрани по друго дело.

Нито една от трите свидетелки не сочи, че ответницата П. е имала близки отношения със служителката ... и че ищцата е била освободена именно поради тази причина – за да бъде назначена на нейно място тази служителка.

При това положение съдът намира, че по делото нито се доказва особен и съществен белег на личността, който в конкретния случай да обосновава

извод, че по отношение на ищцата е проявена дискриминация въз основа на защитения признак „лично положение“, нито пък се установи, че ищцата е била третирана по-неблагоприятно в сравнение с други лица в нейното положение.

В исковата молба са развити подробни съображения, свързани с нарушаване от страна на работодателя на чл. 8 КТ и злоупотреба с право по повод уволнението на ищцата. Неслучайно по-горе беше отбелязано, че не всяко неравно третиране представлява дискриминация, а само това, което се основава на поне един от посочените признаци. Дори да са съществували, тези действия не представляват дискриминация по смисъла на закона. Съдът намира, че редът за защита при твърдения за злоупотреба с право и недобросъвестно упражняване на правата по трудовото правоотношение от страна на работодателя в конкретния случай е чрез оспорване на уволнението като незаконно – действие, което ищцата е предприела и по повод което е образувано гр.д. № 5045/2023 г. на СРС. Именно по това производство е следвало да бъдат релевирани оплакванията на ищцата в тази насока. Производството по посоченото дело е приключило с влязло в сила решение, което не е било обжалвано от ищцата, и настоящият състав не може да се произнася дали е налице недобросъвестно упражняване на права от страна на работодателя и злоупотреба с право по повод уволнението на ищцата – подобни твърдения би следвало да бъдат заявени като основание на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Още повече, че настоящото производство има за предмет установяване на нарушение по повод правата на ищцата, уреждащи равенство в третирането (чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр.) и присъждане на обезщетение, в случай че нарушение бъде установено и са налице останалите предпоставки за основателност на иска (чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр.)

Наведени са твърдения от ответника относно оплаквания от родителите по повод работата на ищцата. Показанията на свидетелите в тази насока са разнопосочни, като свидетелката ... сочи, че родителите на децата в групата, водена от ищцата, са били доволни от нея, а свидетелките ... и твърдят, че имало такива оплаквания от родителите по повод работата на ищцата. Съдът не намира, че тези обстоятелства са релевантни към предмета на делото. Ищцата не е била уволнена дисциплинарно, нито пък като основание на исковете си се е позовала на обстоятелства, които имат отношение към начина, по който същата е изпълнявала работата си, поради което е безпредметно да се обсъжда дали родителите на децата в групата, водена от ищцата, са били доволни от нея.

С оглед гореизложените съображения, съдът намира, че искът по чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр., предявен срещу е неоснователен.

Срещу работодателя и срещу лицето, което се твърди да е проявило дискриминационно отношение – изпълняващият длъжността директор на детската градина към момента на уволнението, а именно ответницата П., са предявени и осъдителни искове по чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр. за солидарно осъждане на ответниците да заплатят на ищцата обезщетение за неимуществени вреди от извършената спрямо нея дискриминация.

За да е основателен този иск на първо място следва да бъде установено, че е налице нарушаване на принципа на равенство в третирането. Гореизложените съображения относно липсата на такова нарушение в случая се отнасят както към работодателя – детската градина, така и към лицето, което към момента на уволнението се е явявало законен представител на

работодателя – ответницата П.. Доколкото съдът не намира, че който и да е от двамата ответници е проявил към ищцата дискриминационно отношение по смисъла на Закона за защита от дискриминацията, исковете по чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр. се явяват неоснователни. При липса на първата предпоставка за тяхната основателност, безпредметно е да се обсъжда наличието на останалите такива.

При този изход на спора право на разноски имат ответниците. Такива са претендирани само от ответника Същите, съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, са за заплатено адвокатско възнаграждение в размер от 1200 лв. с включен ДДС. Не се доказва обаче сумата да е била заплатена от ответника. По делото (л. 86) е представен договор за правна защита и съдействие, както и пълномощно за адв. Златева, но в същия липсва уговорена сума за възнаграждение на адвоката, както и доказателство за плащане на такава сума – полетата в договора за договореното възнаграждение и внесена сума са празни, а други доказателства за заплащане на разноските не са представени. Ето защо разноски на ответника не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. С. Х., ЕГН *****, с адрес гр. ... срещу, с адрес гр. ..., иск с правна квалификация чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр. за признаване за установено, че спрямо ищцата С. С. Х. от ответника, действащ чрез законния си представител Н. В., е проявена дискриминация по признаци "лично положение" и "възраст" при уволнението на ищцата на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ със заповед № от 17.01.2022 г. на директора на

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. С. Х., ЕГН *****, с адрес гр. ... срещу, с адрес гр. ... и Н. В. П., ЕГН *****, искове с правна квалификация чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр. за осъждане на ответниците солидарно да заплатят на ищцата обезщетение в размер от 3000 лв., предявени като частичен иск от 7 000 лв., за претърпени от нея неимуществени вреди по повод проявена от двамата ответници дискриминация по признаци "лично положение" и "възраст" при уволнението на ищцата на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ със заповед № от 17.01.2022 г. на директора на

Решението подлежи на обжалване по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____